

ROBUSTNÝ, ODOLNÝ
A BYSTRÝ LOVEC

Alpský jazvečíkovitý durič

Prvé podobizne psov, ktorí sa nápadne podobali alpskému jazvečíkovitému duričovi, pochádzajú zo staroveku.

Tieto psy mal na svojej loveckej výprave v Turecku a Egypte aj korunný princ Rudolf Habsburský. Tvoria prechodnú formu medzi čistým jazvečíkom a vysokonohým duričom. V roku 1932 uznal rakúsky kynologický spolok toto plemeno pod názvom alpsko-krušnohorský durič. Napriek tomu ho FCI v roku 1991 zaradila do sekcie farbiarov.

Múdry pohľad

„Alpského jazvečíkovitého duriča poznám už od 60. rokov minulého storočia, no z rôznych dôvodov

som sa jeho chovu mohol venovať až od roku 1991,“ hovorí skúsený chovateľ Štefan Hajnovič. „Toto plemeno si ma ihneď získalo svojím múdрым pohľadom a priateľskou povahou. Je to výborný spoločník, energický a kamarátsky pes, dnes by som už iného nechcel,“ dodáva. I keď sa „daxelkopov“ uplatňuje predovšetkým pri durení diviacej zveri a dohľadávaní postrieľanej raticovej zveri, ide o pomerne všestranného psa, ktorého možno po-

užiť na rôzne účely. Vyznačuje sa chuťou do práce vo vode a pri trpezlivom výcviku z neho môže byť aj slušný aportér.

Pracuje s rozvahou

Ak je správne vedený, počas spoločných poľovačiek na diviaky predstavuje pre poľovníka nenahraditeľnú pomoc. Pracuje samostatne, zver dokáže zadržať na mieste do príchodu strelca alebo – ak je to po-

Zver dokáže zadržať na mieste do príchodu strelca, prípadne ju vyduriť z hustých porastov.

trebné – vydurit' ju z hustých a ťažko dostupných porastov. „V porovnaní s ostatnými plemenami používanými na durenie diviačej zveri je alpský jazvečíkovitý durič o niečo uvážlivejší. Postupuje rozvážne a vyhýba sa zbytočnému riziku. Netreba si však myslieť, že je nedôrazný. Temperament a potrebná ostrosť mu nechýbajú. Dônedávna som mal dve sučky, ktoré boli také zohrané, že raz v hustom jarku vydurili dvoch lanštiakov a dokázali ich tam zadržať asi na 15 minút,“ spomína poľovník. Ďalšou silnou stránkou alpského jazvečíkovitého duriča sú farbiarske vlohky. Vďaka vytrvalosti a citlivému nosu s istotou dohľadá zver aj na väčšie vzdialenosti. „Dokáže veľmi dobre odhadnúť konkrétnu situáciu. Neraz sme dohľadali už zhasnutý kus na veľkú vzdialenosť, pričom sme približne každých 800 metrov našli kvapku krvi. Nebyť psa, myslel by som si, že zver nie je vážne zranená a ďalej by som v dohľadávaní nepokračoval,“ vraví chovateľ.

Nie je pre pohodlných

Toto plemeno sa hodí do každého revíru s dostatkom diviačej zveri. Možno ho

Poľovníci ho s obľubou používajú najmä na durenie diviačej zveri.

odporučiť všetkým poľovníkom, ktorí sa dokážu pravidelne venovať psovi. „Myslím, že začínajúci kynológ môže mať ťažkosti s každým poľovným plemenom a ani alpský jazvečíkovitý durič nie je výnimka. Človek musí odhadnúť jeho povahu a prispôbiť jej výcvik. A to bez praxe nejde. Dôraz treba klásť na systematickosť a dôslednosť. Podľa môjho názoru je to pes pre poľovníkov v strednom veku, ktorí majú určité kynologické skúsenosti, sú fyzicky zdatní a súčasne ochotní tráviť čas potrebný na výcvik v neľahkom teréne. Pohodlnému človeku ho určite neodporúčam,“ varuje Š. Hajnovič.

So základným výcvikom poslušnosti treba začať približne od piatich mesiacov, pričom sa odporúča dodržiavať známu zásadu: kým pes dokonale neovláda jeden cvik, neradno začínať s novým. Neskôr, keď so psikom pracujeme v teréne, je veľmi dobré, ak máme k dispozícii aspoň jedného ochotného asistenta, ktorý pomáha pri cvičení práce na stope, odloženia či pokoja pri výstrele.

V byte radšej nie

Alpský jazvečíkovitý durič má svoje nároky na chov. Podobne ako väčšina poľovníckych psov, aj on

V revíre pracuje rád a s chuťou.

© archív Š. H.

vyžaduje veľa pohybu, preto nie je vhodné držať ho v byte. Najlepšie sa cíti v dostatočne priestrannej voliére s výbehom okolo domu, ktorý môže pokladať za svoje teritórium. Smozrejme, treba mu zabezpečiť dostatok príležitostí na prácu v revíre. Celkovo ide o zdravé plemeno, ktoré nie je náchylné na choroby a veľmi dobre znáša chladné počasie.

K ľuďom, s ktorými býva často v kontakte, sa správa milo a priateľsky, no od cudzích si udržiava odstup. „Typická je jeho väzba na pána. Neustále potrebuje cítiť lásku a náklonnosť. Ak sú tieto požiadavky splnené, nájdete v ňom oddaného a verného pomocníka. Okrem toho je veľmi milý k deťom, má s nimi nekonečnú trpezlivosť a dovolí im so sebou robiť skutočne čokoľvek,“ hovorí kynológ.

Vďaka svojim vynikajúcim loveckým vlastnostiam je alpský jazvečíkovitý durič v Európe pomerne obľúbený. Vo veľkej miere ho používajú v krajinách s nemeckou poľovníckou tradíciou, ale i v Slovinsku, Srbsku či vo Francúzsku. Popularite sa teší aj medzi našimi poľovníkmi, v súčasnosti máme na Slovensku uchovnených približne 80 jedincov tohto plemena.

Text: Boris Groma,
fotografie: Rubín Kostov

Pri správnom prístupe získate oddaného a verného spoločníka.

STRUČNÝ ŠTANDARD PLEMENA

Alpský jazvečíkovitý durič

Krajina pôvodu: Rakúsko

Originálny názov: Alpenländische Dachsbracke

Použitie: robustný, odolný, poľovne upotrebitelný pes vhodný pre horského poľovníka. Používa sa ako farbiar na dohľadávanie poranenej raticovej zveri a na lov zajacov a líšok naháňaním.

Klasifikácia FCI: skupina VI – duriče, stopovacie psy a príbuzné plemená, sekcia 2 – stopovacie psy s praktickou farbiarskou skúškou v stopovaní.

Všeobecný vzhľad: nižší, silný pes s robustnou stavbou tela, so silnými kosťami, s hustou srstou a pevnými končatinami. Pomer medzi výškou v kohútiku a dĺžkou trupu je 2:3 a pomer tvárovej časti lebky k mozgovej je 9:10.

Správanie a charakter: výraz tváre je múdry, priateľský. Pokojné a vyrovnané zviera.

Hlava: rovný chrbát nosa, ľahko klenutá lebka, silná papuľa s výrazným prechodom k lebke, zreteľná čelová brázda, slabozvýraznený výrastok na zadnej časti hlavy. Nos čierny, pysky dobre priliehajúce, čierne pigmentované. Mierne zaguľatené kútiky úst. Silný, úplný nožnicový či kliešťový zhryz. Oko s tmavohnedou dúhovkou, viečko dobre prilieha a je čierne pigmentované. Stredne dlhé uši sú vysoko nasadené, bez záhybov, široké a hladko ovisnuté, môžu

siahť až k očným zubom. Dole sú dobre zaguľatené.

Krk: svalnatý, nie príliš dlhý.

Trup: trup silný a dobre osvalený, pretiahnutý do dĺžky, zátylok mierne zdôraznený. Rovný chrbát, bedrová krajina krátka a široká, zadok mierne klesajúci. Hruď hlboká a široká, so zvýrazneným predným hrudníkom. Brucho je mierne vťahnuté.

Chvost: vysoko nasadený, pri koreni silný. Na spodnej strane má dlhšiu srst. Siahá takmer k zemi, nesený mierne spustený.

Končatiny: ramená sú dlhé, šikmo položené a silno osvalené, predné nohy sú rovné a silné, v pomere k celému telu sa zdajú krátke. Zadné nohy sú svalnaté, silné a mierne zauhlené. Zo zadného pohľadu je os nôh rovná. Prsty na nohách tesne priliehajú k sebe, bruška prstov silné, pazúry čierne.

Typ chôdze: pohyb je priestorový, necupkavý. Prednosť má typ chôdze kľus (poklus).

Koža: elastická, silná, bez vrások.

Srst: skladá sa z hustého porastu, s hustou podsadou, ktorá pokrýva celé telo a dobre prilieha.

Farba: ideálna je tmavá jelenia červeň, bez čiernych pálených škvŕn alebo len s ľahkými, prípadne čierna s jasne ohraničeným hnedým pálením na hlave. Na hrudi, nohách a spodnej časti chvosta sú povolené biele škvŕny.

Výška: 34 – 42 cm, ideálne miery psov 37 – 38 cm, súk 36 – 37 cm.

Chyby: každá odchýlka od opisu sa považuje za chybu, jej hodnotenie by malo byť v presnom vzťahu k stupňu odchýlky. Príliš špicatá, krátka či dlhá papuľa, príliš svetlé oči, nepriliehajúce očné viečka, krátke a špicaté uši. Slabá stavba kostí. Malé svaly, vychudnuté ramená. Chybné postavenie predných či zadných končatín. Slabé či krátke osrstenie a farebné odchýlky.

Poznámka: psy musia mať dva zreteľne a normálne vyvinuté semenníky, ktoré sú úplne zostúpené v miešku.

VIZITKA

Meno: Aida spod Tribča

Dátum narodenia: 22. 5. 2005

Otec: Beno z Machnáčskeho lesa

Matka: Štela od Birása Henricha

Majiteľ: Štefan Hajnovič

Skúšky a výstavy: farbiarske skúšky malých plemien I. cena, skúšky duričov II. cena, CAC, CACIB, BOB, bonitácia: výborná